

Казки про родину

Чоловік відучив жінку брехні розпуска

Як чоловік відучив жінку брехні розпускати Була в чоловіка дуже язиката жінка. Рано встане, піде по сусідах, тут за одного набреше, там за другого. І кожен день у селі сварка, бо вона таке наговорить, що ніхто не може розібратися, де брехня, а де правда. Люди чоловіку докучають:

— Чоловіче, у тебе жона брехачка, дай їй якусь роботу, щоб вона не займалася брехнями.

Приходить чоловік додому й каже:

— Жоно, що ти набрехала там і там?

— То не я. То та і та. Вони на мене набрехали. То не я. Чоловікові таке наговорила, так забаламутила йому розум, що він повірив. А коли покажеться межи світом, знову скаржаться на його жону, що плітки розпускає. А як прийде додому й каже своїй газдині, вона знову виговориться, доведе, що то не вона, що вона чесна. Потім чоловік думає собі: «Перевірю я тебе і взнаю, чи ти брехачка, чи чесна».

На другий день перед обідом чоловік заходить до хати, тримається за черево і йойкає:

— Йой, жоно, як мене болить!

— Що тебе болить?

— Казав би я тобі, але ти комусь розповіж, і я буду ганьбитися.

— Та ні, нікому на світі не скажу. Лиш говори,— настоює жінка.

— Якщо ти ніде не скажеш, то я тобі вповім. Як я копав на ниві картоплю, схилився, і мені з рота жива сорока вилетіла. Та ще сіла на яблуню і заскреконіла. Мене тепер так страшно болить, коби хоч не вмер. Айбо ти, жоно, ніде про це не кажи, бо як люди довідаються, то всі будуть мені докучати.

Чоловік- роздівся, ліг у постіль і лежить, як хворий. А жона в хаті крутиться-вертиться і сюди, й туди. Не знає, як зустрітися з кумою. Не витерпіла, вискочила з хати, а тут і кума йде вулицею. А вона зразу до неї:

— Кумо, щось би-м вам уповіла, чи нікому лиш не скажете?

— Та де, кумо, я на вас уповісти? Ніколи такого не було й не буде, лиш кажіть що?

— Моєму Василеві із рота вилетіла жива сорока. Я виділа своїми очима та ще й сіла на яблуню, заскрекотала і так полетіла. А тепер він лежить такий хворий, що й не встає.

А кумі не з віри, йде дивитися до хати, чи кум справді лежить. Заходить до хати і каже:

— Що вам, кумочку, є? Ви хворі?

— Ей, кумо, щось дуже під грудьми болить. Кума звідти як вийшла, найшла свою куму Поланю і говорить:

— Кумо, я би вам щось сказала, лиш мовчіть і нікому ні слова.

— Що ви, кумочко, не довіряєте мені? Хоч би мене й різали, то ніхто від мене й слова не почує.

— Так ось слухайте. Моєму кумові Василеві три живі сороки з рота вилетіли, і тепер лежить такий хворий, що ледве говорить. Я була в нього і сама бачила.

Як почала кума кумі передавати, так та брехня рознеслася по всьому селу і вже дійшло до того, що якась говорила, що з рота Василя вилетіло тридцять сорок, ціла згряя.

А Василь як виспався, одівся і вечором пішов у корчму. Там люди звідають його:

— Чи правда, Василю, що з твого рота вилетіла ціла згряя сорок?

Одні сперечаються і кажуть:

— То не може бути, щоб із чоловіка живі сороки вилетіли.

А другий твердить:

— Неправда, моя жона власними очима бачила, як вилітали.

А Василь каже:

— Правда, точна правда, що вилетіла ціла згряя сорок, айбо не мені з рота, а моїй жоні.

— Як так не тобі? — дивуються люди.

— Та ні, то моїй жоні з рота вилетіли. Василь добре випив собі в корчмі, прийшов додому, узяв палицю і всю спину пописав своїй жінці. І каже:

— Ти говорила мені, що ти не брехачка, а ти на все село брехні розпускаєш.

Потім закрив її в комору, і три дні сиділа там голодна. Після цього вже не ходила брешучи по селу, боялася, що Василь знову попише їй спину і закриє в комору. Відтоді стала вона порядною жінкою.

І казці кінець.